

LUẬN A TỶ ĐẠT MA ĐẠI TỶ BÀ SA

QUYỂN 134

LUẬN VỀ DUYÊN (Phần 4)

Đã nói về sự thành lập tầng Phong luân-Thủy luân-Kim luân và các biển- các núi- các châu làm xứ sở của Địa cư rồi, tiếp đến nói về sự thành lập Không cư làm nơi chốn cung điện cư trú của chư Thiên như cõi trời Đại Phạm... Nhưng cung điện ấy, có người nói: Dựa vào hư không. Có người nói: Mây dày trải khắp giữa hư không, giống như mặt đất, làm nơi nương tựa của cung điện ấy, bởi vì ngoài khí thế gian, đến Sắc Cứu Cánh, thì phía trên là Vô sắc cho nên không có thể thi thiết được.

Hỏi: Từ cõi trời Dạ Ma đến cõi trời Sắc Cứu Cánh, nơi nương tựa dùng mây làm đất thì số lượng ấy như thế nào?

Đáp: Có người nói: Từ cõi trời Dạ Ma đến cõi trời Tha Hóa Tự Tại dùng mây làm đất, đều giống như số lượng trên đỉnh núi Diệu Cao; cõi Sắc dùng mây làm đất thì phần dưới hẹp-phần trên rộng, nghĩa là Địa của Tĩnh lự thứ nhất-thứ hai-thứ ba-thứ tư, như thứ tự bằng số lượng các thế giới trong Tiểu thiên-Trung thiên-Đại thiên ở bốn châu ấy.

Có Sư khác nói: Cung điện của cõi trời Dạ Ma dùng mây làm đất, gấp bội so với đỉnh núi Diệu Cao; cho đến cung điện của cõi trời Tha Hóa Tự Tại dùng mây làm đất, so với trước lần lượt chuyển tiếp gấp bội lẫn nhau. Tĩnh lự thứ nhất-thứ hai-thứ ba như thứ tự, bằng số lượng thế giới ở Tiểu thiên-Trung thiên-Đại thiên; Tĩnh lự thứ tư thì số lượng ấy là vô biên. Vì vậy, nếu dựa vào Tĩnh lự thứ tư, khởi lên Hữu thân kiến thì rất khó đoạn trừ, bởi vì chấp vào Địa vô biên làm Ngã.

Hỏi: Địa của Tĩnh lự thứ tư, nếu như vô biên thì tai họa vốn không đến được, lẽ nào không phải là thường trú hay sao?

Đáp: Bởi vì sát-na vô thường cho nên không có lỗi này.

Có người nói: Trong Địa của Tĩnh lự thứ tư, cung điện đã nương

tựa đều nhất định là vô thường. Nghĩa là bởi vì cung điện của địa ấy

tùy theo lúc sinh-lúc chết của chư Thiên của cõi ấy cho nên cùng khởi lên- mất đi.

Cách nói này không hợp lý. Nguyên cơ thể nào? Bởi vì theo lý thì không có hữu tình nào cùng chung xứ sở của nghiệp(khí- nghiệp), vì vậy như trước đã nói là hợp lý.

Các khí thế gian đã thành lập rồi, ban đầu có một hữu tình ở cõi trời Cực Quang Tịnh, bởi vì thọ mạng- nghiệp-phước tùy theo đã hết, cho nên từ cõi ấy chết rồi sinh đến cung trời Đại Phạm, về sau các hữu tình cũng từ cõi ấy chết đi có người sinh đến cõi Phạm Phụ, có người sinh đến cõi Phạm Chúng, có người sinh đến cung trời Tha Hóa Tự Tại, dần dần sinh xuống phía dưới, cho đến loài người ở Bắc châu làm đầu tiên, tiếp đến Cù-đà-ni, tiếp đến Tỳ-đê-ha, sau sinh ở Thiệm Bộ, tiếp đến sinh ở loài quỷ, tiếp đến sinh ở loài bàng sinh, sau sinh vào địa ngục. Bởi vì lực của pháp vốn như vậy, cho nên nếu xứ sở sau là Không thì nơi ấy nhất định Trú trước, nếu xứ sở trước là Không thì nơi ấy nhất định Trú sau. Nếu Đại địa ngục có một hữu tình sinh đến, thì lúc bấy giờ đã vượt qua hai mươi kiếp Thành, hai mươi kiếp Trú bắt đầu từ đây.

Hỏi: Mấy kiếp khí thế gian Thành, mấy kiếp hữu tình dần dần Trú?

Đáp: Có người nói: Mười kiếp khí thế gian Thành, mười kiếp hữu tình dần dần Trú. Có người nói: Năm kiếp khí thế gian Thành, mười lăm kiếp hữu tình dần dần Trú.

Nói như vậy thì một kiếp khí thế gian Thành, mười chín kiếp hữu tình dần dần Trú.

Hỏi: Giới hạn mấy thế giới cùng lúc Hoại-cùng lúc Thành?

Đáp: Có người nói: Giới hạn trong một trăm Câu-chi thế giới thuộc bốn Đại châu.

Có người nói: Vô số thế giới cùng lúc Hoại-cùng lúc Thành. Vì sao biết như vậy? Bởi vì lấy kinh làm lượng. Như trong kinh nói: “Đức Phật bảo với Tỳ kheo: Mắt của Ta thanh tịnh hơn hẳn mắt loài người, thấy vô số thế giới ở phương Đông..., hoặc có thế giới đang Hoại, hoặc có thế giới đã Không, hoặc có thế giới đang Thành, hoặc có thế giới đã Trú, như trời tuôn mưa lớn, giọt mưa giống như trục xe, không có gián đoạn-không có thiếu sót.” Ở đây cũng như vậy.

Hỏi: Vì sao tất cả các thế giới không cùng lúc Hoại-cùng lúc Thành?

Đáp: Bởi vì nghiệp của các hữu tình không như nhau. Nghĩa là loài hữu tình ở xứ sở này tăng trưởng về cộng nghiệp thì thế giới sẽ

Thành, nếu cọng nghiệp không còn thì thế giới sẽ Hoại. Vả lại, loài hữu tình ở xứ sở ấy nếu nghiệp thanh tịnh tăng lên thì thế giới này sẽ Hoại, nếu nghiệp thanh tịnh giảm bớt thì thế giới này sẽ Thành.

Hỏi: Nếu các hữu tình vào lúc kiếp sắp Hoại còn lại nửa kiếp, bởi vì phá hoại sự hòa hợp của Tăng, thì rơi vào địa ngục vô gián có chết yểu hay không? Nếu có chết yểu thì nơi ấy làm sao cảm đến thọ mạng một kiếp? Nếu không chết yểu thì nơi ấy vào lúc kiếp Hoại lẽ nào không dừng lại? Như trong kinh nói: “Nếu nơi nào thậm chí có một trướng kiến tồn tại thì tai họa sẽ không hủy hoại.” Huống là nơi ấy còn tồn tại hay sao?

Đáp: Có người đưa ra cách nói này: Nơi ấy không có chết yểu.

Hỏi: Nếu như vậy thì nơi ấy vào lúc kiếp Hoại lẽ nào không dừng lại hay sao?

Đáp: Lúc kiếp sắp Hoại, do lực tăng thượng của nghiệp, di chuyển đưa vào trong Đại địa ngục ở cõi khác, ví như ở kinh đô có sự việc vui mừng tốt đẹp, trước phải di chuyển người có tội rất nặng đưa vào trong ngục giam ở nơi hẻo lánh, sau đó ở chốn kinh đô mới ban lệnh ân xá.

Có Sư khác nói: Lúc kiếp sắp Hoại, bởi vì pháp vốn như vậy cho nên tâm niệm của hữu tình điều hòa thuần thiện, đối với những tội nặng khác hãy còn tự nhiên không làm, huống gì có người phá hoại sự hòa hợp của Tăng hay sao?

Lại có người nói: Lúc kiếp sắp hủy hoại, nếu người tạo ra nghiệp vô gián phá Tăng, thì mạng chung sẽ rơi vào trong địa ngục ở cõi khác, bởi vì pháp vốn như vậy cho nên không sinh vào nơi sắp hủy hoại. Như nói: Lúc kiếp lửa hủy hoại thế gian thì hữu tình sinh lên phía trên. Thời gian tai họa khởi lên kiếp nước-kiếp gió nói rộng ra cũng vậy. Nhưng tai họa của nước và gió có tướng hủy hoại khác nhau, nghĩa là nước có thể ngâm làm cho nát rữa, gió có thể đưa đẩy đánh vào nhau, thế lực hủy hoại xa gần không giống nhau. Lại như kiếp lửa, lúc thế gian thành lập theo thời gian trước sau, nước-gió cũng như vậy.

Như Đại kiếp ấy có ba tai họa lớn, như vậy Trung kiếp xuất hiện ba tai họa nhỏ:

1. Đao binh.
2. Dịch bệnh.
3. Đói kém.

Đầu tiên lúc kiếp đao binh sắp sửa khởi lên, người ở châu Thiệm Bộ có tuổi thọ cao nhất là mười tuổi, bởi vì pháp sai trái-tham lam-nhiễm ô nối tiếp nhau, yêu thương không bình đẳng che lấp tâm ý, tà

pháp trói buộc-sân giận hiềm độc tăng lên, gặp nhau thì khởi tâm làm hại vô cùng mạnh mẽ. Như bây giờ thợ săn trông thấy chim thú giữa đồng vắng, hễ tay đã cầm thứ gì thì đều trở thành dao gậy, tất cả đều trở thành hung bạo mặc sức giết hại lẫn nhau, trong bảy ngày-bảy đêm người chết gần hết. Trong châu Thiệm Bộ chỉ còn lại một vạn người, tất cả đều khởi tâm Từ dần dần tăng thêm thọ lượng, lúc bấy giờ gọi là vượt qua kiếp đao binh.

Tiếp đến lúc kiếp dịch bệnh sắp sửa khởi lên, người ở châu Thiệm Bộ có tuổi thọ cao nhất là mười tuổi, bởi vì có đủ những lỗi lầm như trước, loài Phi nhân phun chất độc làm cho dịch bệnh lan truyền khắp nơi, gặp phải thì mạng chung chứ khó có thể cứu chữa được, cũng không nghe có tên gọi của thuốc thang chữa trị, lúc ấy trải qua bảy tháng-bảy ngày-bảy đêm, dịch bệnh lan truyền khắp nơi người chết gần hết. Trong châu Thiệm Bộ chỉ còn lại một vạn người, tất cả đều khởi tâm Từ dần dần tăng thêm thọ lượng, lúc bấy giờ gọi là vượt qua kiếp dịch bệnh.

Cuối cùng lúc kiếp đói kém sắp sửa khởi lên, người ở châu Thiệm Bộ có tuổi thọ cao nhất là mười tuổi, cũng có đủ những lỗi lầm như trước, trời-rông giận dữ trách mắng không rười xuống làn mưa ngọt ngào, vì vậy thế gian gặp phải nạn đói kém kéo dài. Bởi vì đói kém cho nên đã có tụ tập-bạch cốt-vận trù, nói theo ba loại khác nhau.

Bởi vì hai nhân cho nên gọi là có tụ tập:

1. Con người tụ tập, nghĩa là con người lúc ấy do rất đói kém yếu ớt cho nên tụ tập mà chết.

2. Hạt giống tụ tập, nghĩa là con người lúc ấy vì thêm nhiều con cháu, ngưng sự ăn uống của mình, bỏ vào trong hòm nhỏ muốn làm hạt giống, cho nên lúc đói kém gọi là có tụ tập.

Có xương trắng (bạch cốt) cũng bởi vì hai nhân:

1. Con người lúc ấy thân hình khô đét, mạng chung chưa bao lâu mà xương trắng đã hiện rõ.

2. Con người lúc ấy do đói kém bức ngặt, gom góp xương trắng nấu nước để mà uống.

Có vận dụng tính toán (vận trù) cũng bởi vì hai nhân:

1. Do lương thực ít ỏi mà truyền nhau tính toán chuyện ăn uống, nghĩa là trong một gia đình từ lớn đến nhỏ thuận theo sự tính toán đến ngày có được một ít thức ăn thô thiển.

2. Nghĩa là bởi vì tính toán để xoay xử cho nên ở nơi cất giấu có được một ít gạo mè, dùng nhiều nước mà nấu, phân chia cùng nhau uống để cứu giúp mạng sống còn lại.

Đói kém như vậy trải qua bảy năm-bảy tháng-bảy ngày-bảy đêm, do đói kém bức ngặt cho nên người chết gần hết. Trong châu Thiệm Bộ chỉ còn lại một vạn người, tất cả đều khởi tâm Từ dần dần tăng thêm thọ lượng, lúc bấy giờ gọi là vượt qua kiếp đói kém.

Ba tai họa bất ngờ này tuy là khó trừ, nhưng có lời của bậc Thánh nói để đối trị điều đó, nghĩa là nếu có người có thể một ngày một đêm giữ giới không giết hại, thì ở đời vị lai quyết định không gặp phải tai họa đao binh dấy khởi; nếu có người có thể dùng một quả Ha-lê-đát-kê, khởi tâm thanh tịnh ân cần dâng cúng cho Tăng chúng, thì ở đời vị lai quyết định không gặp phải tai họa dịch bệnh dấy khởi; nếu có người có thể dùng một nắm thức ăn, khởi tâm thanh tịnh ân cần dâng cúng cho Tăng chúng, thì ở đời vị lai quyết định không gặp phải tai họa đói kém dấy khởi.

Hỏi: Ba tai họa như vậy ở châu khác có hay không?

Đáp: Không có tai họa căn bản, mà có tương tự, nghĩa là sân giận tăng mạnh-thân lực yếu kém-nhiều lần cộng thêm đói khát. Đây là nói đến hai châu. Châu Bắc cầu-lô cũng không có tương tự, bởi vì không có tội nghiệp mới sinh đến châu ấy, và bởi vì châu ấy không có sân giận tăng mạnh.
